

Sygn. akt VI Ka 465/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Sędziowie SO Barbara Żukowska

SR del. do SO Konrad Kosowski (spr .)

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze M. P.

po rozpoznaniu w dniu 6 listopada 2015 roku

sprawy **K. K. (1)** ur. (...) w L.

s. J., D. z domu M.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim

z dnia 24 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 123/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec K. K. (1),

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. Z. 420 złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 96,60 złotych tytułem zwrotu podatku od towarów i usług,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 465/15

UZASADNIENIE

K. K. (1) został oskarżony o to, że:

w nocy z 28 na 29 kwietnia 2014 roku w G., w powiecie (...), po uprzednim wyrwaniu desek ze ściany wolnostojącego garażu dostał się do jego wnętrza, skąd zabrał celem przywłaszczenia: dwie sztuki felg aluminiowych od samochodu osobowego, elektronarzędzi w postaci dwóch wiertarek elektrycznych marki (...) i (...), dwóch szlifierek kątowych i klucza pneumatycznego wraz z osprzętem o łącznej wartości 1150 złotych na szkodę D. D. (2), przy czym wskazanego czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 6 września 2004 roku sygn. akt II K 372/04 za czyny z art. 279 § 1 kk na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 3 sierpnia 2009 roku do dnia 28 stycznia 2011 roku

tj . o czyn z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015r. w sprawie II K 123/15:

I. oskarżonego K. K. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku stanowiącego występki z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 07.05.2014r. do dnia 08.05.2014r.;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

IV. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. Z. kwotę 504 zł i dalsze 115,92 zł podatku VAT tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu.

Od wyroku tego wniósł apelację obrońca poskarżonego zarzucając wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony w nocy z 28 na 29 kwietnia 2014r. udał się do wolnostojącego garażu przy ul. (...) (...)w G. należącym do D. D. (3), a następnie po wyrwaniu desek ze ściany dostał się do wnętrza garażu, skąd zabrał w celu przywłaszczenia dwie sztuki felg aluminiowych do samochodu osobowego, elektronarzędzia w postaci dwóch wiertarek elektrycznych marki B. i F., dwóch szlifierek kątowych i klucza pneumatycznego wraz z osprzętem, podczas gdy prawidłowa ocena zabranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu,

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 kpk. art. 7 kpk. art. 410 kpk i art. 424§1 kpk poprzez oparcie wyroku wyłącznie na zeznaniach świadków przesłuchanych w toku rozprawy przy jednoczesnym zlekceważeniu dowodu z wyjaśnień oskarżonego, sprzecznej z racjonalnym rozumowaniem i doświadczeniem życiowym oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego co do podstaw przyznania waloru wiarygodności zeznaniom świadków przesłuchanych w toku rozprawy oraz podstaw uznania za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego, bez należytego umotywowania swojego stanowiska w pisemnym uzasadnieniu,

3. obrazę przepisów postępowania, które miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 192§2 kpk poprzez nieprzesłuchanie w toku rozprawy świadka M. B. z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa pomimo, iż istniała wątpliwość co do stanu psychicznego świadka.

Obrońca zarzucił ponadto :

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez nie orzeczenie warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przestępstwa oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełniać w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania.

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu bądź ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie. Podniesione w niej zarzuty były nietrafne.

Zważywszy na treść apelacji, tytułem wstępu podnieść trzeba, że zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd I instancji ocenia dowody i wyciąga z nich wnioski według wewnętrznego przekonania. Zasada swobodnej oceny dowodów nie oznacza oczywiście, iż ocena ta ma charakter dowolny, albowiem sąd co do meritum powinien wyjaśnić, w jaki sposób dowody ocenił i dlaczego wyciągnął z nich takie, a nie inne wnioski dotyczące konkretnych ustaleń faktycznych. Sąd dokonując ustaleń faktycznych jest przy tym związany całokształtem przeprowadzonego postępowania dowodowego, zasadami prawidłowego, a zatem logicznego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

W realiach niniejszej sprawy, szczegółowe zapoznanie się z motywami uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do wniosku, iż Sąd Rejonowy w sposób precyzyjny wskazał, jakim dowodom dał wiarę, a jakim (i z jakiej przyczyny) odmówił waloru wiarygodności. Skutkować to zatem musi przyjęciem, iż przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia tok rozumowania zasługuje na pełną ochronę przewidzianą przez treść art. 7 k.p.k., zwłaszcza iż Sąd I instancji w sposób właściwy rozważył zarówno dowody obciążające oskarżonego K. K. (1), jak i mające przemawiać na jego korzyść. Zgodnie zaś z treścią art. 410 k.p.k. Sąd I instancji odniósł się do wszystkich dowodów ujawnionych na rozprawie, które okazały się być wystarczające do wydania rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. W kontekście tego, apelacja obrońcy nie zawierała rzeczowych argumentów, które skutecznie podważyłyby przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku tok rozumowania oraz ocenę materiału dowodowego i ustalenia faktyczne wyprowadzone na podstawie zebranych i ocenionych dowodów. Wbrew zarzutom apelacji, Sąd ten swoje orzeczenie w należyty sposób uzasadnił. Wskazał przy tym powody, dla których za wiarygodne uznał dowody w postaci zeznań świadków występujących w sprawie (strona 4 i 5 uzasadnienia orzeczenia Sądu Rejonowego) oraz wskazał także powody, dla których odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego złożonym na etapie postępowania sądowego (strona 5 tegoż uzasadnienia). Autor apelacji podjął w zasadzie jedynie polemikę z ustaleniami sądu I instancji oraz oceną zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego. Wobec tego zarzuty, które miały wykazać błędy w ustaleniach faktycznych, nie mogły być skuteczne. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, których to nieprawidłowości, zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy nie poczynił. Apelujący nie wykazał przy tym konkretnej wady w samym sposobie dochodzenia do określonych ocen, przemawiającej w zasadniczy sposób przeciwko dokonaniem rozstrzygnięciu. Skoro Sąd I instancji czyniąc ustalenia w zakresie stanu faktycznego dokonał wszechstronnej i dokładnej analizy przeprowadzonych dowodów, respektującej wymogi stawiane przez wspomniany już wyżej art. 7 k.p.k., to tym samym ustalenia Sądu I instancji, jako czyniące również zadość wymogom stawianym przez art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., czy art. 5 § 2 k.p.k. nie mogły być poddane ingerencji apelacyjnej, zaś Sąd Okręgowy nie mógł zajmować odmiennego stanowiska. W takiej sytuacji przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów, jako nie wykraczająca poza granice zakreślone przez reguły prawidłowego rozumowania, nie jest dowolna, jest natomiast logiczna i przekonująca, a zatem niepodważalna.

Nie podzielił Sąd Okręgowy także zarzutu apelacji dotyczącego sposobu przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodu z zeznań świadka M. B.. Czynności przesłuchania w/w świadka bez udziału biegłego lekarza lub biegłego psychologa nie można ocenić, wbrew zarzutowi apelacji, jako wadliwej. Przepis art. 192 §2 kpk umożliwia sądowi przesłuchanie świadka z udziałem biegłego lekarza lub biegłego psychologa, jeżeli istnieją wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. W przedmiotowej sprawie skarżący nie wykazał obiektywnych okoliczności, które dawałyby podstawę do przyjęcia, że zaistniały okoliczności wskazane w przytoczonym przepisie. Istotnie z protokołu zeznań świadka wynika, że przebywa on w szpitalu psychiatrycznym, lecz związane jest to z zażywaniem narkotyków (karta 124 verte akt sprawy). Świadek faktycznie wskazywał również, że ma problemy z głową, że choruje (karta 124 verte). Okoliczności te nie stanowią jednak samoistnej przesłanki do uznania, że wobec świadka istnieją wątpliwości, o których mowa w art. 192 §2 kpk. Sąd I instancji mając bezpośredni kontakt ze świadkiem podczas przesłuchania, miał możliwość obserwacji jego zachowania, sposobu składania zeznań, które to okoliczności były niezmiernie ważne przy ocenie zaistnienia tych wątpliwości. Tymczasem protokół rozprawy z dnia 24 czerwca 2015r., kiedy to Sąd Rejonowy przesłuchiwał świadka M. B., nie wskazuje, aby w toku przesłuchania zaistniały okoliczności mogące dawać podstawę do przyjęcia, że owe wątpliwości zaistniały – brak jest zapisów w protokole wskazujących na zachowanie świadka w toku składania zeznań

w sposób mogących wzbudzić wątpliwości, o których mowa w art. 192 §2 kpk. Również treść zeznań świadka i sposób wypowiedzi nie powodowały za zasadne przyjęcia, że owe wątpliwości występują. Sąd Odwoławczy zauważa przy tym także, że dokonując oceny zeznań świadka M. B. (strona 4 i 5 uzasadnienia Sądu Rejonowego), Sąd I instancji dokonał tej oceny w sposób swobodny ale nie dowolny. Dokonał przy tym tej oceny w kontekście całości zebranego materiału dowodowego, należycie ocenę swoją uzasadnił.

Nietrafny był również zarzut apelacji obrońcy oskarżonego wskazujący na rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary. Sąd Okręgowy podzielił wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności, jakie Sąd I instancji miał na względzie przy wymiarze orzeczonej za przypisany K. K. (1) czyn kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu II instancji, dolegliwość wymierzonej temu oskarżonemu kary nie przekracza stopnia winy, jest współmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i spełnia zadania społecznego oddziaływania kary i cele szczególnie-prewencyjne. Jest wynikiem trafnej oceny uwypuklonych w pisemnych motywach wyroku okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynu oraz danych osobopoznawczych oskarżonego (strony 6-7 uzasadnienia wyroku). Tym samym orzeczona kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności została prawidłowo wyważona, jawiąc się, jako słuszna, adekwatna i sprawiedliwa. W żadnym razie, co do kary wymierzonej oskarżonemu nie sposób podnosić zarzutu wymierzenia kary rażąco niewspółmiernie surowej w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Wszak o rażącej niewspółmierności kary nie można mówić w sytuacji, gdy, tak jak w przedmiotowej sprawie uczynił Sąd meriti, wymierzając karę za przypisany oskarżonemu występki uwzględniając wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami wymiaru kary. O rażącej niewspółmierności kary nie można mówić także wówczas, gdy – tak jak było w przedmiotowej sprawie – granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową (art. 53 § 1 k.k.) zasadę sądowego wymiaru, nie zostały przekroczone. Trzeba pamiętać, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k. może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. W przedmiotowej sprawie taka okoliczność nie zachodzi. Co do oceny pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego, jako przesłanki do warunkowego zawieszenia wykonania kary, Sąd I instancji zasadnie odwołał się do wcześniejszej karalności oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne. Również i w tym zakresie dokonana ocena, wskazująca na brak pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec K. K. (1) jawi się, jako słuszna.

Z tych wszystkich względów zaskarżony wyrok jako trafny utrzymano w mocy.

Z uwagi na udzielenie oskarżonemu pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym, która nie została opłacona, w oparciu o przepis § 14 ust. 2 pkt 3 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. Z. kwotę 420 zł oraz 96,60 zł tytułem zwrotu podatku od towarów i usług.

Biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną oskarżonego, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem przed Sądem II instancji, obciążając nimi Skarb Państwa.

Barbara Żukowska Klara Łukaszewska Konrad Kosowski